

Üzenet

„Istenünk beszéde örökre megmarad...”

(Ézs 40,8)

A Hódmezővásárhely - Ótemplomi Református Egyházközség Igehirdetője
2021. augusztus 29. Szentháromság utáni tizenharmadik vasárnap.
III. Gyülekezeti nap

Bevonulás, orgona előjáték (*gyülekezet áll*):

Köszöntés (*gyülekezet áll*): Kegyelem nekünk és békesség! Isten-től, a mi Atyánktól és a mi Urunktól, Jézus Krisztustól. Ámen.

Kezdőének (*gyülekezet áll*): Ünneplő Gyülekezet! Énekeljük Isten-tiszteletünk kezdetén fennállva a 89. Zsoltárunk 1. versét. A **89.** Zsoltárunk **1.** verse így kezdődik: „Az Úrnak irgalmát örökké énekellem...”

Közének (*gyülekezet ül*): Folytassuk Istenünk dicséretét. Derekas énekül énekeljük a már megkezdett **89.** Zsoltárunk **3.** és **7.** versét. A 89. zsoltár 3. verse így kezdődik: „Az eget hirdetik sok csuda dolgotat...”

Fohász (*gyülekezet áll*): A mi segítségünk az Úrtól van, aki az eget és a földet alkotta. Ámen.

Lekció - Olvasmány (*gyülekezet ül*): Hallgassa meg a gyülekezet Istennek beszédét, úgy, amint szól hozzánk Ézsaiás könyvéből. Az **Ézsaiás** könyvének **40.** fejezetéből, amelyből az **1-8.** verset olvasom:

¹Vigasztaljátok, vigasztaljátok népemet! - mondja Istenetek. ²Szóljatok Jeruzsálem szívéhez, és hirdessétek neki, hogy letelt rabsága, megbűnhődött bűnéért, hi-

szen kétszeresen sújtotta az ÚR keze minden vétkéért. ³Egy hang kiált: Építsetek utat a pusztában az ÚRnak! Készítsetek egyenes utat a kietlenben Istenünknek! ⁴Emelkedjék föl minden völgy, süllyedjen le minden hegy és halom, legyen az egyenetlen egyenessé és a dombvidék síksággá! ⁵Mert megjelenik az ÚR dicsősége, látni fogja minden ember egyaránt. - Az ÚR maga mondja ezt. ⁶Egy hang szól: Kiálts! Én kérdeztem: Mit kiáltsak? Minden test csak fű, és minden szépsége, mint a mezei virágé. ⁷Elszárad a fű, elhervad a virág, ha ráfúj az ÚR szele. - Bizony csak fű a nép! ⁸Elszárad a fű, elhervad a virág, de Istenünk ígéje örökre megmarad. Ámen.

Prófétai Imádság (*gyülekezet áll*): Isten Szentlelke tegye áldottá és gyümölcsözővé bennünk az ígét! Feleljünk az ígére. Válaszoljunk Istenünknek és imádkozunk hozzá ekképpen:

Mily szépek a te hajlékaid, Seregeknek Ura. Örül a mi szívünk, amikor ezt mondják. Elmegyünk Jeruzsálembe, a templomba.

Hálával állunk meg előtted, mennyei Atyánk, és köszönjük, hogy elkészítetted számunkra az öröm és az ünneplés alkalmát. Zendüljön, fel hát az Isten dicséret és alkalmunkat hasssa át a testvérek kölcsönös szeretete és az egymás hitéből való épülés. Örömmünnp ez a mai, amelyet az Úr jó tetszése választott ki.

Mit tudunk azonban hozni mi a Te szent színed elé. Magunkon kívül semmit. Fájdalmainkon, bűneinken, hiányosságainkon kívül semmi más nincs a kezünkben. Jövök semmit nem hozva, keresztbe fogódzva. Csak Fiad vérére hivatkozhatunk. Az itt megjelentekért, mindenkiért külön-külön meghalt Jézus Krisztus, s feltámadt a mi üdvösségünkre. Hangozzék

fel tehát a megváltó ige. Legyen hangos ez a templom a róla szóló bizonyágtételtől. Szentelje meg együttlétünket, vezessen minket tovább utunkon. Szólj, Uram, mert hallja a te szolgád! Ámen.

Keresztelési ének (*gyülekezet ül*): Keresztelésre készülve énekelje a gyülekezet a **392.** dicséretünket, annak a **2.** versét: „*Nem éltem még a föld színén...*”

Köszöntés (*gyülekezet ül*): Kedves Gyülekezet, Testvéreim! Kedves családok, Kedves Szülők, Keresztszülők és Hozzá tartozók! Szeretettel köszöntünk Benneteket Isten házában, a Református Ótemplomban. Hálás a szívünk azért, hogy együtt lehetünk, és együtt kérhetünk áldást családokra, gyermekeitekre.

Szerzetési Ige (*gyülekezet áll*): A feltámadt Jézus mielőtt átment a mennyei dicsőségbe a keresztség sákramentumának kiszolgáltatásával bízta meg a tanítványokat. „**Nekem adatott minden hatalom mennyen és földön. Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká minden népeket, megkeresztelve őket az Atyának, a Fiúnak és a Szent Léleknek nevében, Tanítva őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam nektek: és íme, én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig. Ámen.**”

Igehirdetés (*gyülekezet ül*):

Kedves Szülők, kedves Család!

Azt gondolom, hogy a mai világunkban a kapcsolataink határoznak meg igazán bennünket. Azoknak a minősége, azoknak a mennyisége, azoknak a hiánya vezet el bennünket ilyen örömteli pillanatokba, vagy éppen próbatételekbe. Hálás a szívem azért, és talán sokunknak itt a gyülekezetben ma, hogy két olyan család lehet ma itt közöttünk, akikkel a kapcsolatunk meglehetősen szoros. Személyesen nekem is, és a gyülekezet minden tagja számára. A két család va-

lamilyen korábbi kapcsolatból, abból fakadóan mindenképpen tartozik hozzánk, és találkozhattunk már velük itt.

Kedves Családok, kedves Szülők! Ezek a kapcsolatok határoznak meg ma is bennünket. Ezek a családi kötelek, ezek a testvéri kötelek azok, amik alapján ma is itt lehetünk. Jézus, amikor elhívta a tanítványokat, egy egészen különleges kapcsolatra és egy egészen különleges hitre hívta el őket. A tanítványság kapcsolatára, Isten szövetségének a kapcsolatára. Ennek ma is láthatjuk a kezdetét, és imádkozunk azért, hogy mind a két család életében ez a kapcsolat erős és szilárd lehessen. A szürke hétköznapiakban ezek a kapcsolatok azok, amik valóban színt adnak az életünkbe. Ezek azok a kapcsolatok, az Istennel való kapcsolatunk, ami valódi szeretetet, békeséget, és egy áldásos, nyugodt környezetet adhat, a gyermekek számára és mindannyiunk számára. Forduljunk oda éppen ezért egymáshoz szeretettel és a mi Mindenható atyánk felé is, mert ezeket egyedül tőle kaphatjuk meg. „Szeressétek egymást, úgy ahogyan én szerettelek titeket” Ezt mondja nekünk Jézus krisztus, erre biztat mindannyiótokat az ige üzenete. Bízunk abban, hogy ez a mai alkalom az út kezdete és nem az út vége. Bízunk abban, hogy néhány év múlva, lehet, hogy akkor is én fogok itt állni az Úr asztalánál, majd a konfirmáció keretében fogunk együtt találkozni, vagy éppen az iskolában hittanórákon. Ezen a hosszú úton az egész családot, mindannyiótokat az Úristen vezessen, az Úristen oltalmazzon és bízunk abban, hogy ez az út áldásokkal, örömmel, szeretettel teli lesz. Ámen.

Apostoli Hitvallás (*gyülekezet áll*): Most pedig kedves Gyülekezet, Testvéreim adjunk hálát ezért a mai alkalomért. Helyünkről fölállva, mindenekelőtt valljuk meg együtt közös hitünket és mondjuk el fennhangon az Apostoli hitvallás szavait:

Hiszek egy Istenben, mindenható Atyában, mennynek és földnek teremtményében.

És Jézus Krisztusban, az Ő egyszülött Fiában, a mi Urunkban, aki fogantatott Szentlélektől, született Szűz Máriától; szenvedett Poncius Pilátus alatt, megfeszítették, meghalt és eltemették. Alászállt poklokra, harmadnapon feltámadt a halottak közül, fölment a mennybe, ott ül a mindenható Atya Isten jobbján; onnan jön el ítélni élőket és holtakat.

Hiszek Szentlélekben. Hiszem az egyetemes anyaszentegyházat, a szentek közösségét, a bűnök bocsánatát, a test feltámadását és az örök életet. Ámen.

Nyilatkozat és fogadalom (*gyülekezet áll*): Kedves Szülők, Keresztszülők, kedves Család! Hitünk megvallása után, Isten és a gyülekezet előtt jelentsétek ki szándékotokat, és tegyetek fogadalmat, hogy gyermekeiteket a református egyház közösségében, hitben nevelitek.

Feleljetek a következő kérdésekre:

1. Akarjátok-e, hogy gyermekeitek, a keresztség által az Atya, a Fiú és a Szentlélek Isten szövetségébe, a keresztyén anyaszentegyházba befogadtassék?

Felelet: Akarjuk.

2. Ígéritek-e, fogadjátok-e, hogy gyermekeiteket, úgy nevelitek és neveltetitek, hogy ha majd felnőtt, a konfirmáció alkalmával, ő maga önként tegyen vallást a Szentháromság Istenbe vetett hitéről a gyülekezet előtt?

Felelet: Ígérjük és fogadjuk.

b) Hozzád fordulok most Isten népe, Ótemplomi gyülekezet:
3. Ígéritek-e, hogy ezt a gyermeket szeretetben és imádságban hordozzátok és a szülőknek, keresztszülőknek minden segítséget megadtok ahhoz, hogy őt hitben neveljék?

A gyülekezet felelete: ígérjük!

Imádság (*gyülekezet áll*): Hajtsuk meg a fejünket, és imádkozunk!

Mindenható Atyánk, Örökkévaló Istenünk. Az élet hangjait halljuk most. Hálásak vagyunk ezért, hogy a templomunkat élet töltheti be. Hálásak vagyunk azokért a gyermekekért, azokért a családokért, akikkel ma együtt ünnepelhetünk. Urunk imádkozunk most azért az útért, ami mind a két család előtt áll. Imádkozunk azokért a családtagokért, azokért a barátokért, akik ebben az úton segítő támaszként fognak mindenki számára lenni. De kérjük azt, hogy ezen az úton a Te áldásod, a Te kegyelmed vezesse mind a két családot. Így adj mindannyiunk számára szeretetet, békességet, nyugalmat és áldásokkal teli gyümölcsöző életet. Jézus nevében kérünk, hallgass meg bennünket. Ámen.

Kereszt-
téged az
vében.

telés (*gyülekezet áll*): ..... keresztellek
Atyánk, a Fiúnak és a Szentléleknek ne-
vében.
Ámen.

Áldás (*gyülekezet áll*): „Áldjon meg tégedet az ÚR, és őrizzen tégedet. Világosítsa meg az ÚR az ő orcáját terajtd, és könyörüljön terajtd. Fordítsa az ÚR az ő orcáját te reád, és adjon békességet néked.” Ámen. (4Móz 6,24-26)

Áldóének (*gyülekezet áll*): Kedves Gyülekezet, Testvéreim! Áldásul a két családra, és a két megkeresztelt gyermekre **134.** dicséretünk **3.** versét énekeljük: „*Megáldjon Téged az Isten...*”

Kedves Gyülekezet, Testvéreim! A mai vasárnapon Nagy Balázs Tamás és Börzsönyi Judit **Boglárka Flóra** nevű gyermekét, és Bere

Ferenc és Sztankovánszki Éva **Ferenc** nevű gyermekét kereszteltük meg. Isten áldása kísérje őket és családjukat.

Igehirdetés előtti ének (*gyülekezet ül*): Foglaljuk el a helyünket Testvéreim, és folytassuk tovább istentiszteletünket. Énekeljük a **328.** dicséretünk **1** és **2.** versét. Igehirdetésre készülve 328. dicséretünk 1 és 2. versét: „*Jöjjetek Krisztust dicsérni...*”

Textus (*gyülekezet ül*): Isten Szentlelkét segítségül kérve tegyük igehirdetésünk alapigéjévé azt a szent ígét, amit már felolvastam

Ézsaiás könyvének **40.** fejezetéből, az első nyolc versből, amelyből most megismétlem a **8.** vers utolsó szavait:
„Istenünk beszéde örökre megmarad...”

Igehirdetés (*gyülekezet ül*):

Szeretett Gyülekezet!

Szívem teljes melegével köszöntöm a Hódmezővásárhely-ótemplomi Gyülekezet valamennyi tagját, kicsit és nagyot, jelen lévőt és távolból minket követőt egyaránt, az apostol szavaival: Békesség néktek! Meghatottan és megilletődve állok itt ezen a történelmi jelentőségű helyen, s köszönöm Bán Csaba nagytiszteletű úrnak a meghívást, a szeretetteljes fogadtatást, ennek az örömteli és ünnepi alkalomnak az elkészítését. Ugyanakkor azonban említettem neki is, de be kell vallanom a gyülekezetnek is, hogy nem kis félelem nélkül jöttem – a félelemnek az az oka, hogy nem ismeretlen helyre látogattam most, hanem hazajöttem, hiszen itt születtem Mártélyon, és életem első évtizedét itt éltem le; haszonélvezője voltam a vásárhelyi lelkész-közösség gazdag ajándékainak. Igen – csak hogy immár több mint fél évszázad elmúlt azóta; az életemet meghatározó első élmények már régen elenyésztek, az újabbakat pedig nem ismerem. Igen, félek, hogy valaki szavaimat hallván megkérdi: ugyan mit keres itt

ez az ember a múlt századból? Egyáltalán érthető-e, amit az egykor itteni, de azóta idegenné vált ember mond? Aztán azonban mégis valami megnyugvás vett rajtam erőt. Drága apám, aki 66 és fél évvel ezelőtt állt szolgálatba Mártélyon, szokta volt mondani: „Ha egy ígét felolvasol a szószéken, az annyi, mint ha ezt mondanád: 'Testvérek, becsületszavamra csakis erről fogok beszélni!'” Ha így van, akkor nagy baj nem lehet; igen, csak az ígérő akarok szólani!

„Vigasztaljátok, vigasztaljátok az én népemet!” – így szól az Ószövetség evangélistájának nevezett próféta a 40,1-ben. Miért kellene vigasztalni? Jó, annak idején a babiloni fogság miatt, de ma – szükség van vigasztalásra, éppen ma, amikor örömet és ünnepet említettem bevezetőmben. Hát talán ez a legfontosabb, legalábbis a legelső fontos dolog keresztyén életünkben: hogy észrevegyük, mennyire vigasztalásra szorulóok vagyunk, hogy érezzük, milyen mondhatatlanul szükségünk van az evangéliumra. Aki ezt nem látja, aki mindenben triumfál, mindent tud (milyen sokan vannak ma így!), annak esélye sincs arra, hogy észrevegye a mai világban is megszólító Krisztust, és a gyengén, mégis érthetően elhangzó bizonyágtételt róla napjainkban! Akinek nincs szüksége vigasztalásra, az csak ahhoz a farizeushoz hasonlít, aki imájában is csak önmagát dicsérte, de milyen messze állt attól, hogy a szegény emberhez hasonlóan ő is elmondja: „Isten, légy irgalmas nekem, bűnösnek!” (Lk 18,13) – Mi, vásárhelyiek, szerencsés helyzetben vagyunk: nekünk könnyű kimondani, hogy gyengék, kicsik és esendők vagyunk, ha csak saját gyökereinkre, a múlt nagyjaira emlékezünk. Olyan emberek jártak előttünk, akiknek az árnyékában megbújni is megtiszteltetés, s egyáltalán nem megalázó, ha azt mondjuk: szeretnénk egy kicsit megközelíteni hatalmas teljesítményüket. S ekkor megtapasztaljuk, hogy ilyen óriások mellett egyáltalán nem szégyen törpének lenni; igen, törpék vagyunk, de az óriások vállán ülünk, s ezért talán az átlagembernél lényegesen messzebb is láthatunk. Tudom, nagy divat ma az előttünk járó generáció kritizálása; lehet, hiszen ők is

emberek voltak, csak hát az óriás gyengesége még mindig erősebb egy mai törpe erejénél! Hadd jusson szóhoz a múlt századi ember is bennem: számomra a Hódmezővásárhely-ótemplom korábbi pásztorai között életre szóló élmény maradt Rapcsák Péter atyai barátsága. Talán kevesen tudják ma már róla, hogy Bartha Tibor püspök osztálytársa volt, s mi annak idején kicsit tartottunk a nagy uraktól. Hát Rapcsák Péter esetében a félelem teljesen alaptalan volt; pásztori lelkülete kitörölhetetlen nyomot hagyott bennem. Teológiai kérdésekben Dányi József volt inkább meghatározó; akkor is, később is. Meghajtom a fejem emléke előtt, hiszen követendő példát állított – talán nem csak nekem, hanem mindenkinek, aki ismerte őt. Nem fogom felsorolni, természetesen, az összes vásárhelyi lelkészeket, akik gyermekkoromban itt szolgáltak, csak emlékeztetek rájuk: ők mind kegyelmet nyert emberek voltak, akik elfogadták a vigasztaló szót, térdet hajtottak az Úr Krisztus előtt, ezért tűnnek ma oly hatalmasoknak a mi szemeinkben. „Vigasztaljátok népemet” – ezt ma is hirdetni kell: nyomorult, bűnös, kárhozatra méltó ember vagy; és mégis olyan ember, akiért Krisztus vérét adni méltónak találta. Visszatekintve őseinkre tudunk mi is térdet hajtani, és – ebben reménykedünk – Krisztussal együtt felmagasztaltatni is. „Mert mindenki, aki felmagasztalja magát, megaláztatik, aki pedig megalázza magát felmagasztaltatik” (Lk 18,14).

„Szóljatok Jeruzsálem szívéhez!” Természetes, hogy ez a kedves hang nem akármilyen kedveskedés Izrael számára: s fogságból szabadulás híre ez! Viszont gondolhatunk arra, hogy az izraeli próféták nem csak kedveset és szépet mondtak: súlyos ítélethirdetést hallunk sokszor szájukból, szemrehányást és jobb esetben is figyelmeztetést. S az is igaz, hogy amit mond szépet és jót most a próféta, az nem egyszerűen kedveskedés. Éppen úgy, mint Illés esetében: a súlyos igehirdetések után, a Hóreb-hegyen Isten halk és suttogó hangban ígéretet tett Illésnek – és itt is arról van szó, hogy az ígért szerint Isten a panasz okát orvosolja; ezért lehet kedvesen szólni

Izraelhez! – Engem a próféta által meghirdetett kedves hang ismét a múltba utal egyrészt. Bámulom most is az elődöket, akik a legsötétebb pillanatban is Isten igéjére figyelve derűsek tudtak maradni, s számunkra otthonos légkört teremtettek. Talán nem én vagyok az egyetlen, aki – ha korombeli – nosztalgiával gondol vissza azt a légkört, amit az ötvenes és hatvanas évek vásárhelyi lelkész-társadalma jelentett, akiknek nem állt okostelefon, email, internet a rendelkezésükre (még a hagyományos telefonvonal is nagy kiváltság volt), de rendszeresen összejöttek az ige mellett. Boldog az az ember, aki ilyen légkörben nőhet fel – és én a boldogok közt tartom számon magam, s köszönöm Istennek, hogy abban a családban születtem, amely mindennek részese volt! Tudunk ma is ilyen körülményeket biztosítani utódainknak? Én merem remélni: igen! Csakhogy azt se hallgathatom el, hogy ma mindez jóval nehezebb. Érdekes ellentmondás, hiszen ma, úgy tűnik, nem lefelé, hanem inkább felfelé megyünk a lejtőn, s mégis a közhangulat és közbeszéd sokkal durvább, szeretetlen és elég gyakran gyűlöletkeltő. Hát ebben a közegben, és éppen ezért jelent nagyon sokat, ha az a halk és szelíd hang megszólal, ami nem üres szó, hanem adott esetben csontokat tör (ahogy a magyar közmondás mondja), de gyakrabban mégis gyógyító és építő beszéd. – Hadd említem itt: nem születésemről fogva kötődök Vásárhelyhez, hanem korábbról, s ezért tudom, hogy az ötvenes évek hangulata egyáltalán nem új volt, hanem egy régi hagyományból fakadt. Anyám itt érettségizett 1942-ban, nagyapám pedig szintén vásárhelyi lelkész volt, hogy pontosan mikor, már nem tudom megmondani, de úgy 100 éve. Szintén száz éves a kis anekdota, amit elmondok, kockáztatva, hogy untatom a hallgatókat: egy rendezvényen itt találkozott Szabolcska Mihállyal, aki akkor már idős temesvári lelkész volt. Igen, ő volt a „költőcske” – csak a mai kritikusok elfelejtik hozzátenni, hogy ezt ő maga mondta magáról: lelkész volt, aki mellékesen verset írt. A fiatal tanítónő és az idős lelkész jól elbeszélgettek egymással (nocsak, nem

voltak akkor generációs ellentétek?), majd Szabolcska Mihály így búcsúzott: adja Isten, hogy egy év múlva újra itt találkozunk, de akkor már egy fiatal lelkész karján légy! Az már talán mellékes, hogy ez ténylegesen így is történt; amit most inkább hangsúlyozni kívánok, az a joviális, jóakarattal teljes viszonyulás a másikhöz, akivel talán most látjuk egymás először – ez veszett ki mai világunkból, s ennek fájdalmas hiánya juttatja eszembe Jézus szavait: „de köztek ne így legyen!” Nehéz kimondani, nem is öröndetes, de a keresztyén gyülekezet ma pusztá léte által is igehirdetés, ha nem a harsány és követelőző hang, hanem a szelíd halk hang helye, ahol vigasztalnak, bátorítanak, és a krisztusi szeretetet sugározzák minden megnyilvánulásukkal.

A lényeg mindazáltal, mindannyian tudjuk: a tartalom. „Egy hang kiált: Építsetek utat a pusztában az Úrnak!”– ma is kiált, ma is szól hozzánk, de az egész világhoz. Hallgatni most se szabad. Az nem véletlen, hogy kétezer és ötszáz éve, amikor ez az ige először elhangzott, nagy visszhangot is vert, de azóta is rezonál, s nem múlik el hatása. Az Újszövetség Keresztelő Jánosra érte, hogy az Úr útját egyengetni kell; mi keresztyének is önmagunkat útkészítőknak értelmezzük. Talán többeknek feltűnt, hogy rendszeresen énekeljük is a 312. dicséretet: „A völgyből domb legyen, / Hegycsúcs a mélybe szálljon, / Hogy útja készen álljon, / Ha Krisztus megjelen.” Mondanom se kell tán, hogy ezt az éneket az Ézs 40 szövege ihlette! Az útkészítés képe azért ennyire megragadó, mert saját hitünket és tulajdon önértelmezésünket látványosan kifejezésre juttatja. Hiszen nem az útkészítő a fontos, még csak nem is maga az út, hanem az, aki rajta megérkezik. Nem a mi személyünk, nem gyarló és erőtlentetteink, hanem Jézus Krisztus, aki közöttünk ígérete szerint jelen van. Csak ennek fényében érthető, amit az apostol mondott: „az én erőm erőtlenség által ér célhoz” (2Kor 12,9). Tudjuk: Pál apostol éppen betegsége kapcsán beszél erről; mi is tudnánk panasznapot tartani, tudnánk jó okokat kibúvóként említeni, de nem ez a lényeg.

A lényeg mindenképpen az, hogy Krisztus jön, s az ember legyen kész akkor, amikor Ő megérkezik. Néhány neve említettem (és sokat nem említettem) azok közül, akik az én gyermekkoromat meghatározó útkészítők voltak. A régiek azonban már elmúltak, az említett személyek már régen meghaltak; az üzenetük mégis él. Kifejezett örömmel tölt el, hogy Vásárhely például Szőnyi Benjámint emlékéket is őrzi; ő is elmúlt, de az általa elszórt mag még most is gyümölcsöt hoz. Ez így van, és ez is keresztyén létünk alapigazsága: mi is elmúlunk (s ez így van rendjén), de az útkészítő munka, eredményeivel együtt megmarad: a szolgálat révén a keresztyén ember kilép önmaga kereteiből, s általa lesz magasztos élete, ha mégoly gyarló is mindennapjaiban. Ki tudná ezt jobban, mint maga a próféta: „Elszárad a fű, elhervad a virág, de Istenünk ígéje örökre megmarad.” (40,8) Az örök ige ad értelmet a hervadó virágnak, a múltó emberi életnek! Van értelme egy megszáradt virágcsokornak? Talán igen; emberi érzéseink, egymás iránt érzett szeretetünk ezt sugallja. Családom őríz egy megszáradt virágcsokrot, ami lassan másfél évszázados lesz; most az unokaöcsémnél van. Nem dobjuk el, pedig lehetne... a virágcsokrot még dédanyám kapta Turinban, amikor fiatal lányként meglátogatta Kossuth Lajost. Őrizzük a csokrot, de mindenki érti, hogy nem az elhervadó virág, hanem a mögötte rejlő eszmei tartalom a lényeg. Istenünk ígéje örökre megmarad – amikor a régiekre emlékezünk, az állandóan megújuló, életben tartó ige, az ő útkészítésük az, ami számunkra is erőt ad.

A vásárhelyi ember számára az emlékezés jóval több, mint egy séta a Dilinka, vagy az Arany temetőben. Persze, azt is megtesszük, a régiek iránti szeretet, megbecsülés is fontos. Viszont amikor hátratekintünk, akkor megismételjük a költő szavát, s életben tartjuk, hogy az Úr „saszárnyon hordozott, vezérelt, s bajunkban védett”, és újra átéljük azt az érvényes, örökre megálló ígét, ami nélkülünk is hatna, ha mi elhallgatunk, a kövek is kiáltják helyettünk – viszont mi nem akarunk kimaradni az útépités magasztos munkájából. Az

emlékezés egyszersmind előre tekintés is, hiszen várjuk azt, akinek a számára az utat építjük. A régiek elmúltak, íme mindent újjá teremtek (2Kor 5,17; és 43,19). Az új épület felhúzásánál nyilván nem az állvány a lényeg, hanem maga az új épület; az állványt később majd lebontják, de a mindenkori jelenben nagyon fontos, hogy az is ott legyen! S talán még egy emléket szabad itt elmondanom, hiszen többen ismerhetik a bátyámat, nem csak azért, mert ő is itt nőtt fel, hanem tudomásom szerint az Ótemplomban koncertezett is. Ő igazi pásztori lelkű ember, s apám hagyatékát szépen kezeli – a minap fölhívott, s elmondta, hogy apám írásai között megkereste azt a prédikációt, amit első szolgálata alkalmából mondott el Mártélyon. Kit érdekel, hogy mit mondott egy falusi pap 67 évvel ezelőtt? A családot talán igen, mást aligha! Csakhogy Isten ígéje örökre megáll – ha egyszer Isten szólt, akkor az nem hogy fél évszázad, hanem évezredek múltán is érdekes, mi hallani akarjuk. Az akkori ígében apám nagyon egyszerűen beszélt a Róm 12,15 alapján: „Örüljete az örülőkkel, sírjatok a sírókkal.” S csak annyit mondott, hogy bár ezt Pál apostol szavai hagyták ránk, de ez a krisztusi magatartás – ma is ez a feladat, lelkész és az egyetemes papságot valló gyülekezet számára. Ez biztosan érvényes ma is; és mi, amikor ebben Krisztust követjük, rá emlékezünk, biztosak lehetünk, hogy akár csak ketten vagy hárman vagyunk együtt, Krisztus ott van közöttünk. Nem magunk hozzuk el az Úr dicsőségét, nem mi teszünk csodát, hanem Ő jön el hozzánk, ő teszi meg a csodát – de rajtunk, és velünk. Vásárhely népe, ótemplomi gyülekezet, én várom a csodát. Ez természetesen azt is jelenti, hogy figyelemmel kísérem az eseményeket, örülök az eredményeknek, s reménykedem további kibontakozásban. Mégis azt a csodát várom, amit nem ti tesztek, hanem rajtatok megy végbe, azt, ami Isten dicsőségét munkálja, azt, ahogy Krisztus veletek együtt rója az utat. Bárha minél többen észrevennék, hogy az emmausi úton vannak, s bárha minél többen éreznék életükben, hogy „sem halál, sem élet, sem angyalok, sem

fejedelemségek, sem jelenvalók, sem eljövendők, sem hatalmak, sem magasság, sem mélység, sem semmiféle teremtmény nem választhat el minket az Isten szeretetétől, amely megjelent Jézus Krisztusban, a mi Urunkban.” (Róm 8,38-39). Ámen. *(Dr. Karasszon István teológiai professzor, Budapest)*

Ráfelelő ének *(gyülekezet ül)*: Énekelje a gyülekezet a már megkezdett **328.** dicséretünknek **4.** és **5.** versét. *„Irgalommal szánva minket, nagy jósága ránk tekintett...”*

Papi Imádság *(gyülekezet áll)*: Emeljük föl a szívünket és imádkozzunk Istenünkhöz:

Szerető Mennyei Édesatyánk! Hálásan köszönjük meg Neked, hogy megalkottál minket. Köszönjük Neked, hogy azok lehetünk, akiknek megteremtéssel, s itt élhetünk, ahova rendeltél minket. Légy áldott, hogy olyan embereket küldtél el közénk már a múltban is, akik méltó módon tettek bizonyosságot Rólad, s az ígét tisztán hirdették. Kérünk Téged, áld meg a mostani szolgákat is. Áld meg életüket, családjukat s köztünk forgolódásukat, hogy mindig érezhessük szolgálatuk Krisztus főpapi tisztjét közli velünk, aki volt, aki van és aki eljövendő. Kérjük mindezt a mi javunkra, mindenekfelett azonban a Te dicsőségedre. Szolgálja a mi gyülekezetünk közössége is a Te dicsőségedet. Legyen igehirdetés mindenki számára a mi beszédünk épp úgy, mint közös életünk. Sugározza gyülekezetünk élete mindenki felé azt a szeretetet, ahogy egykor Te szeretted a világot, hiszen egyszülött fiadat adtad. Adja minden mozdulatunk ama mennyei lakoma jó előízét, s mutassa, hogy erre várunk, amikor naponta elismételjük Maranatha – Jövel Uram Krisztus! Ámen!

Úri imádság (*gyülekezet áll*): Mondjuk el együtt az Úrtól tanult imádságot:

MI ATYÁNK, AKI A MENNYEKBEN VAGY, SZENTELTESSÉK MEG A TE NEVED, JÖJJÖN EL A TE ORSZÁGOD, LEGYEN MEG A TE AKARATOD, AMINT A MENNYBEN, ÚGY A FÖLDÖN IS. MINDENNAPI KENYERÜNKET ADD MEG NEKÜNK MA, ÉS BOCSÁSD MEG VÉTKEINKET, MIKÉPPEN MI IS MEGBOCSÁTUNK AZ ELLENÜNK VÉTKEZŐKNEK, ÉS NE VÍGY MINKET KISÉRTÉSBE, DE SZABADÍTS MEG A GONOSZTÓL, MERT TIED AZ ORSZÁG, A HATALOM, ÉS A DICSŐSÉG MINDÖRÖKKÉ. ÁMEN. (Mt 6,9-13)

Hirdetések (*gyülekezet ül*): Helyünket elfoglalva hallgassuk meg a hirdetéseket! Az adakozást említem, tudván azt, hogy a jókedvű adakozót szereti és megáldja az Isten.

Kedves Gyülekezet, kedves Testvérek! Szeretettel köszöntjük itt most a hirdetésekből Dr. Karasszon István Professzor Urat. Ma Őt hívtuk meg vendégként és szolgált miközöttünk.

Tisztelt Professzor Úr, kedves István nagyon szépen köszönjük a szolgálatodat. Isten áldja meg a Te életedet, családot és munkádat, és kérjük, hogy még dolgozzál sokáig. Egy apropót elmondott hívásának alapjául, az pedig az, hogy 1954-ben Mártélyon született. Isten hozta a Mártélyiakat ide, a Mártélyról elszármazottakat, illetve nem messzi elszármazottakat, csak Budapestre a Lónyai utcába, meg ide Várárhelyre elszármazottakat. Elég szoros a mi kapcsolatunk gyülekezeti tagok révén. Ez volt az egyik apropó.

A másik kettőt is szeretném mondani, hogy mindenki tudja – ezt még a Professzor úrnak sem mondtam - a másik apropó az, hogy itt megemléítettük Dányi József nagytiszteletű úr nevét. Ő a Doktorok Kollégiumában tag volt, és amíg Ő itt szolgált nagyon sokan eljöttek olyan teológiai professzorok, akik itt igehirdetési szolgálattal éltek. Ezt a hagyományt mindenestül fogva nem akartuk megszüntetni,

járt már itt professzor, rektor a Károlyi Egyetemről, és most újra itt van közöttünk egy professzor. Ennek nagyon örülünk.

Van még egy indok, az pedig a kapcsolatot, azt sem szeretnénk elfelejteni. A Bethlen Gimnázium, az Egyházközség és a Károlyi Egyetem – bocsánat, hogy az egyetemet mondom utoljára – kötött egy megállapodást, egy együttműködést nemcsak a diákok felvételijéig, hanem a kapcsolattartásról, annak ellenére, hogy egy folyó elvászott bennünket, de mi szeretnénk kapcsolatba lenni. Ezt a kapcsolatot erősítjük akkor, amikor a Károlyi Egyetemnek az Ószövetségi tanszékvezető tanárát köszöntjük. Egyébként Ő a Selye János Egyetemnek is tanszékvezető tanára, az Újszövetségé ott, és nagyon örülünk, hogy együtt lehetünk.

Kedves Testvérek! Annak különösen is örülök, hogy a múlt és a jelen együtt van. Itt van teológus társa is, akivel együtt járt Debrecenbe a Professzor Úr még teológiára. Itt van két tanítványa is, akik úgy tartják vele a kapcsolatot. És az Én kapcsolatomat is hadd mondjam el, mert imponáló. 1990-ben talán még a püspöki hivatalba mentem be az ösztöndíj ügyemet rendezni, és akkor fiatalemberként ott volt Professzor Úr, leültetett.

-Mit akarsz tanulni?

-Újszövetséget.

-Azon belől mivel akarsz foglalkozni?

-Hegy beszéddel.

Akkor ott negyed órába elmondta nekem, hogy Bernben, Baselben, Strasbourgban, Heidelbergben, Utrechtben, Amsterdamban ki tanít, mit tanít és hova érdemes menni. Akkor az Ő javaslatára én választottam Bernt és Ullric Lutz Professzor Urat és így lehettem Bernben illetve egy kicsit átmentem Baselbe, picit Zürichbe is ott lehettem. Kedves Testvérek, ma reggel volt egy nosztalgiautazásom. Budapesten a Mátyás utca, Lónyai utca sarkán Professzor úr beszállt a kocsiába és együtt jöttünk lefelé, hát a nyolcadik mondat után ezt kér-

dezte meg, hogy mi a helyzet Bernnel. Szégyenkezve mondtam, hogy az én kapcsolataim megszakadtak, az Övé még nem. Elmondta, hogy mi lett az akkori professzorokkal, elmondta nekem, hogy most kik a professzorok, és azt is elmesélte, hogy mivel foglalkoznak.

Kedves Testvérek! Ezt csak azért mondom el, hogy ez egy szövődékes kapcsolat és egyben bizonyíték arra a mérhetetlen tudásra, ami ebben a törékeny emberi életben ott van benne. Amikor elhatároztuk, hogy az orgonát rendbe tesszük és az ő bátyját, Karasszon Dezsőt elhívjuk, akinek itt egy CD-je megjelent, akkor én elhatároztam, hogy alkalmat adunk, és ez most érkezett el. Így lehetünk Óvele együtt és még egyszer: Köszönjük a szolgálatot!

Folytatása van a mai alkalomnak Testvérek. Gyülekezeti nap van. ugyanis sírtunk a pandémia idején és a pandémia után két dolgot megteszünk. Az egyikről majd ott számolok be, a másikkól pedig itt. Az pedig az, hogy tartunk egy gyülekezeti napot, amíg nem jön a következő pandémia. Ez a mostani gyülekezeti napunk az, amikor együtt leszünk. Kettő volt, ez a mostani a harmadik. Kedves Testvérek! Annyi étel készült, hogy aki nem jelentkezett, azt is várjuk. Úgyhogy mindenkinek, akinek kedve van, azt nagy szeretettel kérem, hogy sétáljon át az istentisztelet után a Zrínyi utca 5. szám alá, ott kedélyesen az udvaron, étel, ital mellett tudunk beszélgetni és tudjuk folytatni a napot tovább, akinek ameddig kedve van. Semmi nem kötelező. Ez volt a feszes liturgiai rendünk, innentől kezdve szabadabbak vagyunk. Ott még lesz egy beszélgetés, előadás, mert fél 1-re lesz kész az ebéd, és azt megelőzően még Professzor Urat az online Úrvacsora kérdéskörében, Istentisztelet kérdéskörében -- Gondnok úrral választva ezt a témát-- meghallgatjuk az Ó álláspontját. Egyházunkba erről volt egy vita, ebben az ügyben beszélgetünk. A tavalyi esztendőben vagy a tavalyelőttin fél 9-kor ment haza az utolsó vendégünk, úgyhogy az egész délutánunk erre van szánva. Nagy szeretettel hívok és várok mindenkit, még egyszer hangsúlyo-

zottan, hogy aki nem jelentkezett azt is, és amennyi időre van kedve. Nagyon örülök, hogy Csúcsból itt vannak miközöttünk. Bocsánat, hogy egy mondatot erről beszélek, mert hazafelé mi is megbeszéljük, hogy az ötvenes-hatvanas években kik voltak lelkészek itt, és múlt héten vasárnap is és ezen a héten is egy akkori lelkész dédunokáját kereszteltük, kereszteljük meg. Áldást kívánunk a családoknak az életére és boldog vagyok, hogy így együtt lehetünk. Jövő héten iskolakezdés. Talán négy tanévnyitó istentiszteletet tartunk itt a templomba. Imádságban hordozzuk az előttünk levő tanévet, hogy minél tovább szabályos rendben tudjanak a tanárok tanítani és a diákok tanulni.

Adakozásra felhívás: Ismeritek a mi Urunk Jézus Krisztusnak jó-téteményét, hogy gazdag lévén, szegénnyé lett érettetek, hogy ti az ő szegénysége által meggazdagodjatok. (2Kor 8,)

1. Anyakönyvi híreink:

a) keresztelés:

Bere Ferenc	2021.08.29.	9 ³⁰	
Nagy Boglárka Flóra	2021.08.29.	9 ³⁰	

b) esküvő:

Csanki István – Csenák Anikó	2021.09.04.	16 ³⁰
Török Ince – Bódi Tünde Alexandra	2021.09.04.	18 ⁰⁰
Nagy Ferenc Sándor – Bereczki Teréz – 50 év	2021.09.11.	17 ⁰⁰
Takács Viktor – Nyéki Barbara	2021.10.02.	16 ⁰⁰

 c) temetés / megemlékezés: Elmúlt héten temetés nem volt!

 d) születésnap: Szeretettel köszöntjük nyilvántartásunk szerint az elmúlt héten születésnapjukat ünneplőket. Isten éltesse őket! „⁹Ne ragadd el lelkemet a vétkesekkel,

életemet a vérontókkal együtt,¹⁰akiknek a keze tele van gyalázattal, jobbjuk megvesztegetéssel.” (Zsolt 26,9-10)

Czifra Dániel	08.23	Túri Máté Zoltán	08.26
Farkas Jolán	08.23	Zsarkó Kinga	08.26
Garas Róbert	08.23	Bárány Lili Ágnes	08.27
Prágai Petra	08.23	Barna Adél	08.27
Sibán Barnabás	08.23	Bordás Noémi	08.27
Szilágyi Anna Virág	08.23	Kaszás Dóra	08.27
Tápai Valér	08.23	Nagy Lászlóné	08.27
Túri Tamás Ádám	08.23	Rácz Vivien Fanni	08.27
Zsarkó Botond	08.23	Székelyhidi Kende Levente	08.27
Gáll Sarolta	08.24	Barkóczy- Vajnai Patrik	08.28
Gombos Erik Tamás	08.24	Imre Szonja	08.28
Mészáros Dóra	08.24	Joó László	08.28
Nagy Rebeka	08.24	Józsa Enikő	08.28
Szöllősi Viktória	08.24	Koncz Zsombor János	08.28
Asztalos Csaba	08.25	Lázár Krisztina Anikó	08.28
Gajda Gréta Kira	08.25	Nagy Milán	08.28
Kádár Gergely Péter	08.25	Szeri Mihály János	08.28
Márki Zalán Márk	08.25	Tóth Sándorné	08.28
Ombódi Zsolt	08.25	Vidács Dániel László	08.28
Simon Vilmos Jenő	08.25	Gyöngyösiné Törőcsik Ágnes	
Stefula Zsolt	08.25	Anita	08.29
Szeri Attila Máté	08.25	Hódi Gábor	08.29
Tóth Rolland	08.25	Horváth Zoltánné	08.29
Gondi Máté Igor	08.26	Kiss Léna Anna	08.29
Hegedús Béla	08.26	Móricz Dóra	08.29
Hegedús Edit Eszter	08.26	Prohászka Gábor	08.29
Kádárné Zsoldos Edit	08.26	Rákos Bence	08.29
Kis- Molnár Sándor	08.26	Siági Tünde	08.29
Kovács Gréta	08.26	Simon Tímea	08.29
Ordasi Márta	08.26	Suba Diána	08.29
Patócsné Kőrösi Katalin	08.26	Szabó Lajosné	08.29
Rárósi Réka	08.26	Szél Pál	08.29
		Szép Írisz Nadin	08.29

2. Hírek:

a) **Egyházmegyei csendeshét:** Berekfürdő, **2021.09.06-10.** Békési és Csongrádi Református Egyházmegyék Csendeshete – „Kelj föl, egyél, mert erőd felett való út áll előtted...” (1Kir 19, 7) **Gyülekezeti tagoknak 24.000 Ft-ba kerül a részvétel (Egyházmegyei támogatással),** amely a napi háromszori étkezést, programokat és a szállást is magába foglalja. Jelentkezés (határidő augusztus 19.), további tájékoztatás a Lelkeszi Hivatalban.

b) Az istentiszteletet a Youtube csatornánkon ÉLŐ-ben követhetik az alkalmat. Hétvégi alkalmunk a szokott rendszerint az Üzenet igehirdető lapon, illetve írásban a gyülekezet honlapjáról letölthető.

3. Állandó gyülekezeti alkalmaink:

a) Vasárnap 8³⁰ **istentisztelet** Tarjánban (Malom utca 15.)

b) Vasárnap 9³⁰ órakor **istentiszteletet** tartunk az Ótemplomban (Szőnyi u).

c) Hétfő 18⁰⁰ - kivétel hónap első hétfője - **imaóra** a Gyülekezeti teremünkben.

d) Hétfő 17⁰⁰ - minden hónap első hétfőjén - **ökumenikus imaóra**, mindig változó helyszínekkel.

e) Szerdán 14³⁰ - minden páratlan héten - **bibliaóra** a Nyugdíjas Lakóparkban. A bibliaórán szívesen várják a környéken lakó idősebb illetve mozgásukban korlátozott gyülekezeti tagokat.

f) Csütörtökön 18⁰⁰ **hétközi istentisztelet** az Ótemplomban.

g) Pénteken 17⁰⁰ **ifjúsági bibliaóra** a Gyülekezeti Teremben.

h) A **férfikör** és a **női kör** a gyülekezeti rendünkben megadottak alapján.

4. **Hivatali órák:** Lelkeszi Hivatal: Zrínyi u. 5. sz. alatt **Hivatali órák: Hétfő, kedd, csütörtök: 9.00 – 16.00; péntek: 9.00 – 14.00; Szerda szünnap.** A lelkeszi hivatalt telefonon és e-mailon is el lehet

érni. Akinek kérése van, valamilyen ügyben segítségre szorul, az kérjük, keressen bennünket! Vigyázzunk saját és egymás egészségére!

hodmezovasarhely-otemplom@reformatus.hu

Ótemplomi lelkeszi hivatal: **62/241-817**

Bán Csaba lelképásztor: **30/695-4254**

5. **Kiadványaink:** A kijáratnál kapható **A hódmezővásárhelyi református Ótemplom Soukenik –Orgonája** CD lemez; „Vásárhely kővel van kerítve ...” **Hódmezővásárhelyi Helyőrségi Zenekar** CD lemeze; **Szőnyi 300** tanulmánykötet; **Reformátusok lapja** és az **Üzenet** igehirdető lapunk. A lépcsőfeljáró alatt **Biblia, Énekeskönyv** vásárolható az iratmisszióinkban.

6. **Adományaink:** Kedves Testvérek! **Fenntartói járulékok, persely- vagy egyéb adományok befizetése** hétköznapokon a lelkeszi hivatalunkban (Zrínyi u. 5.) nyitva tartás szerint, vagy bankszámlára utalással a gyülekezet **11735067-20056821** számú bankszámlájára.

Alapítványunk: Kérjük, támogassa a **Hódmezővásárhely Ótemplom Alapítvány** hitéleti, kulturális, nevelő munkáját. Adószám: **18477807-1-06**. **Bankszámlaszám: 11735067-20057107** KÖSZÖNJÜK!

Könyvtáraink számára **könyvgyűjtést** tartunk. Hagyatékból származó könyveket könyvtáraink (Parókiális, Bethlen, Szabó, Szőnyi, Aranyossy) számára elfogadunk. Könyvtárosunk válogatva helyezik el könyveinket gyűjteményünkben.

Himnusz (*gyülekezet áll*):

Áldás (*gyülekezet áll*): „¹¹Hiszen én feddhetetlenül élek, válts meg, és könyörülj rajtam! ¹²Lábam biztos talajon áll, áldom az URat a gyülekezetben.” (Zsolt 26,11-12)

Kivonulás, adományozás, orgona utójáték:

Üzenet - A Hódmezővásárhely- Ótemplomi Református Egyházközség hivatalos igehirdető lapja és értesítője. Adószám 19982201-1-06 Számla szám: OTP Bank Rt. 11735067 -20056821. Az igehirdető lap megjelenik minden vasárnap, az értesítő esetenként. Alapította és szerkeszti Bán Csaba lp. Szerkesztőség: 6800 Hódmezővásárhely Zrínyi u. 5. Honlap: www.vasarhelyiotemplom.hu. E-mail: hodmezovasarhely-otemplom@reformatus.hu Tel: 62/241-817 és 06/30/6888197, vagy 06/30/6954